

AM.

mely
 egyes
 lányt
 egye-
 tettel

sület»

zére:
 Ilona
 Egyes
 Rech-
 gnác
 ellner
 Feigl
 0 kr.,
 0 kr.)

ada-
icsi.

Z.

. Tisz-
 izetőit,
 vesked-
 jítani,
 kadást

0 kr.
0 „
0 „

ildésére
k hasz-
alához:
enaum-

atala.

naum-épület.
sten.

HÜSÉGES BARATAINK. Közös ozsonna. (Lásd a 203. lapon.)

XL. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 trt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. márczius 29-én.

A PUSZTA HAZ KINCSE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás)

NIKOR Imre idáig jutott el gondolataiban, elpirult saját maga előtt. Nem lehetett azt eltagadni: megijedt ő amugy igazán. Pedig ha meg nem ijed, akkor több sikerrel végzi az utját.

— Csak még egyszer ott legyek, nem fogok én többé megijedni. Jó, hogy senki sem tudja. Palikában megbízhatom, ő el nem árul, nem fog senkinek szólni. De másodszor nem viszem magammal.

Ebből aztán világos volt, hogy Imre ki akarta köszörülni a csorbát és el volt tökéelve, hogy másodszor is ellátogat az elátkozott házhoz. Hogyan és mikép fog bejutni és mit fog ott csinálni, azzal nem volt egészen tisztában. De majd meglátja, ha ismét ott lesz. Vigyázni fog, hogy olyan szobába ne menjen, ahol rá csukhatják az ajtót. Inkább előre kihuz minden kulcsot a zárakból.

Nem is várt sokáig, hanem még az nap délután utra kelt, de most már egyedül. Palikának, azt belátta, nem veheti semmi hasznát, csak gondja van vele. Inkább egymaga száll szembe a veszedelemmel.

Alig ért ki a faluból, mikor lépteket hallott a háta mögött. Pár pillanat mulva pedig az az idegen úri ember állt mellette. Ez nem volt éppen kedvére Imrének, mert nem akarta, hogy valaki tudja, hova megy. De legkevésbé akarta ezt tudatni ezzel a gyanus idegennel,

aki maga sem tagadja, hogy szintén be akar jutni abba a házba és keresni fog ott valamit.

Ugy tett, mintha nem ismerne rá az idegenre. De hiába próbálta, mert az idegen ur barátságosan megveregette a vállát.

— Hova, hova, kis barátom? kérdé.

— Hát... csak úgy sétálgatok.

— Nagyon kellemes az idő sétálgatásra. Hát a kis Évike hogy van?

— Köszönöm, nagyon jól, felelé Imre kurtán.

— És a kincsét megtaláltad-e már? Vagy talán még nem is kerested? Nem tudtál bejutni az elátkozott házba?

— De igenis voltam bent! pattant ki Imre.

— Igazán? Ez derék. Akkor neked sikerült, ami másnak senkinek. És megtaláltad a kincset?

— Az az én dolgom. Ha megtaláltam volna is, annak adtam volna, akit illet.

— Tudom, tudom, hogy nem hozzám hoztad volna. De ebből már látom, hogy nem találtál semmit, az a veszedelmes kísértet jól őrzi a kincset.

— De hiszen ne csukta volna csak rám az ajtót! Majd találtam volna én valamit.

— Mit? Rád csukta az ajtót? Hát csakugyan van ott valaki?

— Persze, hogy van. A saját szememmel láttam azt a fehér szakálu kis emberkét, amint oda jött az ajtóhoz és becsukott a sötét kamarába.

— No, ez csunya tréfa. Kísértetek rendesen nem szoktak ilyet cselekedni.

De hát ... igaz! Azt mondod, hogy kicsi emberke? Hiszen az az ősz szakálu öreg, akit hajdan, réges régen ott láttak, az magas, természetes ember volt.

— Nekem is úgy mondták. De én láttam magam, hogy kicsike.

— Hm! Ennek csakugyan nyomára kell járni.

Ez megint nem tetszett Imrének. Megint gyanakodni kezdett és sajnálni kezdte, hogy annyit beszélt. Hirtelen megfordult tehát, kurtán köszönt és elszaladt. De nem haza ment, hanem a bokrok mögé futott és nagy kerülővel végre mégis csak eljutott ismét az elátkozott házhoz.

Mikor ismét ott volt, bizony szerette volna tudni, hogy voltaképp mit is tegyen. Azon az uton, amelyen reggel bement, most is bejuthat. De mit ér vele? Azt az üres szobát már látta. Abból ugyan semmi haszna.

Megkerülte újra az egész házat, a jókora kertet, de ezzel sem ért el semmit. A kőfal most is csak éppen olyan magas volt. Azon ugyan nem lehet keresztül jutni jó hosszú létra nélkül. Így tehát, amint a másik oldalról megint a ház elé került, éppenségesen csak ott volt, ahol azelőtt.

De mégsem. Annnyiban nem, hogy most már nem egymaga volt ott, hanem egyszerre csak szemben találta azt a gyanus idegent. Ez is meg volt eleinte lepve egy kicsit, de aztán jó ízűet nevetett.

— Ahá, kis barátom, hát te is ide iparkodtál? Ugy látom, gyakran szoktál ezen a tájon sétálni, azt pedig nem szeretted, ha más is az utadba akad; — azért is szöktél meg előlem. Ugy-e?

— Ugy hát! Nekem itt dolgom van.

— No, nem gondolnám, hogy valaki rád bizta volna azt a fontos dolgot. De mindegy. Nekem is dolgom volna itt. Az ajtón pedig hiába zörgetek, nem nyitják ki. Te pedig azt mondtad, hogy már voltál bent.

— Igenis voltam. És ha akarok, megint bent leszek.

— Nagyon helyes. Akkor hát alkudjunk meg: mutasd meg nekem az utat és menjünk be együtt. Bent aztán segítünk egymásnak.

— Csakhogy nem mutatom ám meg az utat, amíg nem tudom, mit akar. Én nem fogok az Évike ellenségeivel cimborálni.

Az idegen megint jó ízűen nevetett és megveregette Imrének a vállát.

— Azt jól teszed. De nyugodt lehetsz, én nem vagyok ellenség.

— Azt könnyű mondani. Csakhogy én hallottam, mikor a mamámmal beszélt.

— Sajnálom, hogy a mamád is olyan bizalmatlan volt. De nem vehetem tőle rossz néven, mert egyelőre nem mondhattam meg neki, mi járatban vagyok; ő pedig szintén nagyon szereti Évikét, azt már látom.

— Igenis, mindnyájan szeretjük, és nem engedjük, hogy valaki kárt okozzon neki, még ha boszorkány-mester volt is az apja.

Erre az idegen kissé elkomolyodott.

— Kedves fiam, legelőször is verd ki a fejedből az ilyen oktalanságot. Nem vagy már olyan kicsi gyerek, hogy efféle meséket higgy.

Imre megröstellte a dolgot. Akaratlanul is valami tiszteletet és bizalmat kezdett érezni az idegen iránt, aki éppen olyan hangon beszél, mint otthon a mama. De éppen amint ezt gondolta, véletlenül fölpillantott s izgatottan sugta az idegennek:

— No nézze, nézze! Nem hiszi?... hát nézze!

Mind a ketten föltekintettek az ablakra, és ott látták a hosszú ősz szakálu öreg embert. Az ablakból félig kihajolva dühösen rázta a fejét, hogy csak úgy rezgett a hosszú szakála; a kezeivel pedig rettentően fenyegetőzött és integetett, hogy távozzanak. Aztán hirtelen eltűnt.

Mi tagadás benne, Imre össze rezzent egy kicsit, csak hogy nem akarta elárulni az idegen előtt, kivált mikor látta, hogy az idegen megint csak nevet.

— Lám, lám, hát csakugyan van itt valaki és ijesztget. Most már csakugyan be kellene jutnunk, hogy fülön fogjuk ezt a kísértet urat.

Már ez tetszett Imrének is. Mikor látta, hogy az idegen miként gondolkodik, ő is hamar kiverte a fejéből a babonás meséket.

— Bejutni bejuthatunk az egyik szobába, csak hogy onnan nem igen jutunk tovább, mert be van csukva az ajtó.

— Majd megvállik. Csak egyszer bent legyünk.

— Hát jöjjön utánam. De jól kell ám tudni fára mászni.

Gyorsan fölkapaszkodott a fára, végig kuszott a vastag ágon és beugrott az ablakon. Az idegennek ez nem ment oly

könnyen, de végre mégis ott volt ő is a szobában.

— Itt voltam ma reggel is, mondá Imre. De tovább nem juthattam, mert az ajtó be van csukva.

— Ezen majd segítünk, kedves öcsikém. Én ma azzal az eltökélt szándékkal indultam ide, hogy minden áron bejutok. Hoztam magammal egy pár szer számot is.

Ezzel a kabátja belső mély zsebéből kurta nyelű, erős aczél baltát huzott ki.

— Ez majd megbirkózik ezzel az ócska ajtóval.

Alig telt bele pár pillanat, hatalmas csapásokkal leverte az ajtó zárját, s a rok-vasait, úgy hogy az ajtó egészen kidőlt.

— Így ni! Most már mehetünk tovább.

Hosszu folyosóra jutottak. Jobbra balra több ajtó volt, de mind csukva. Aztán lépcsőhöz értek és lementek a földszintre. Sehol semmi nyoma sem látszott, hogy valaki laknék a házban. De amint a lépcsőn leértek, az idegen figyelmesen hallgatózott s egy ajtóra mutatott:

— Ott valami neszt hallottam. Ott van valaki.

De ez az ajtó is be volt csukva.

— Ócska ajtó, ócska zár, ezzel könnyen elbánok! szólta az idegen.

Megfogta a kilincset, neki feszítette a vállát az ajtónak, hatalmasat lökött rajta és az ajtó betört. Beléphettek a szobába.

(Folytatása következik.)

HUSVÉTRA.

— Levél *Hajós Bandinak* Polában. —

ÜDVÖZLET.

VILÁGOSAN megértettük leveledből, Bandikám,
 Melyet küldöttél Polából márczius huszadikán:
 Hogy Husvétra nem jössz haza — a kötelesség nem bocsát,
 Nem hagyhatod el ez úttal a szigorú iskolát.
 Mert bizony más, mint a többi, a hajósi iskola —
 Onnan nem igen eresztik a kis diákok haza.
 Nappal tanul, éjjel őr áll, szabad ideje kevés —
 Ottan bizony nem tudják, hogy mi az a semmittevés!
 Ha a rendes katonai élet merő fegyelem:
 Százszor keményebb — irod — a szolgálat a tengeren.
 Hát nem jöhetsz!.. Bizony, Bandi, roszul esik ez nekünk:
 Tökéletlen is lesz a mi husvétii szép ünnepünk.
 Hugaid mind megőrültek, hogy őket megöntöződ:
 És öcséid: hogy mulatnál régi pajtásid között.
 Hát még mi: szerető apád s aggódó édes anyád!..
 Akik minden órán százszor is gondolnak te reád.

Bár gyöngéd szívünket sebzi ez a »tengeri tövis« —
 De, ha úgy szól a parancs, hogy: »nem!« — meghajlunk hát mi is.
 Hanem, hogy veszett fejszének legalább legyen nyele,
 Egy jókora kast töltöttünk mindenfélével tele:
 Foszló kalács, hideg kappany, s egyéb elemózsia,
 S egész rakás piros tojás, befőttöknek bő sora,
 Sódar, alma, méz, pogácsa, s egy üveggel Bakator ...
 Pajtásiddal telik ebből nektek bő husvéti tor.
 Költsetek el egészséggel, s a javából, ha szabad:
 Tiszteljed meg, édes Bandink, a kapitány uradat.
 És most Isten, Isten véled — ha majd Husvét lesz megint:
 Az apai földél alatt lássunk, ölelhessünk mind!
 S ezzel zárom leveletem. Az Ég áldása reád.
 Testvériddel ölelünk. Légy boldog!

Apád és anyád.

Utóirat. Ki motoszkál itt a lábaim előtt,
 És selyp szóval arra kér, hogy külön emlitem meg őt?
 Ki volna más, mint Szándolyta, a legkisebbik öcséd —
 Kinek le sem rajzolhatom elragadó kellemét.

Küldi fotografiáját, s diktálja a levelet:
 »Majd ha élni fogod tudni, én madam íjot neted!«

K

doka
 abba
 más
 denk
 aki
 dik e
 volt.
 az er
 jön,
 oda

mus
 M
 mert
 töleg
 azon
 lyen
 a le
 tudja
 köll

N
 Lola
 nagy
 monc
 az ő
 böles
 rosz
 ismer
 egyel
 ban
 dolgo
 bizot

DIDI ÉS LOLA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 200–201. lapokon.)

OGY Didi kicsoda? Azt már csak tudhatja mindenki. Tesék megkérdezni a szomszédokat akár a felső, akár az alsó emeleten abban a nagy házban, ahol ők éppen a második emeleten laknak. Tudja azt mindenki, hogy Didi a legvitézbb legény, aki egymaga föl mer menni még a negyedik emeletre is, ahol Lola még soha sem volt. Mert onnan olyan szédítő, ha lenéz az ember! Azután meg ha a kéményseprő jön, dehogy is szalad el Didi. Inkább oda áll elébe és hetykén mondja:

— Én tudom, hogy maga nem a mumus!, ... maga csak a kéményseprő.

Mivel Didi mondta, hát Lola sem merte tagadni, ámbátor mégis csak lehetőleg messzire húzódott a sarokba. Ott azonban csakugyan nem félt. Mert amilyen bátor vitéz Didi, hát szembe száll a legfeketébb kéményseprővel is. Jól tudja Lola, hogy amig Didit látja, nem köll félnie.

Nem tudom, hitte-é a három éves kis Lola, hogy van még a világon több olyan nagyszerű vitéz, mint Didi. Aligha hitte, mondani legalább soha sem mondta, ami az ő piczike fejecskejétől tökéletesen elég bölcsesség volt; mert Didi alighanem rossz néven is vette volna. Ő maga nem ismert magánál külön vitézt, és ha ezt egyelőre csak Lola hitte, hát hamarjában ez is elég. Mással most úgy sincs dolga. Lola pedig hitte és teljesen megbizott Didiben.

Megbizott most is, mikor ott a szobában szépecskén játszottak együtt és Didi egyszerre csak megszólalt:

— A mama nagyon sokáig marad oda. Menjünk elébe.

Csakugyan már jó ideje, hogy a mama kiment a házból. Azt mondta:

— Játszatok szépen, kicsikém. Ha kell valami, szóljatok az Éva dadának; de ha nem okvetlenül szükséges, ne háborgassátok, mert neki is dolga van a kalács-sütésnél. Én pedig most elmegyek egy kicsit ... megyek a templomba imádkozni és haza jövet veszek nektek szép piros tojást, hogy ha jönnek pajtásaitok öntözködni, legyen mit adnotok nekik.

Lola még nem igen tudta, mi az, mert tavaly Husvétkor még olyan apróka volt, hogy alig ügyelt arra, mi szokott ezen a szent ünnepen történni. Didi azonban már jól tudta és nagy meglepéssel mondá:

— Nekem köll is piros tojás, mert én elmegyek Tinikét megöntözni és azután majd ő is eljön.

— No's tehát szépen el fogtok játszani ugy-e, míg haza jövök.

— Oh, hogy ne!

A kis Lola jobb szerette volna azt mondani, hogy az borzasztó lesz, amig a mama oda jár. De ha Didi bele nyugszik, hát ő neki sem szabad sírni.

Nem is sirt, sőt a milyen kedves kis leányka volt, egészen jókedvűen fogott hozzá a játékhoz és teljesen el volt tökévelve, hogy szépen nyugodtan megvárja, míg a mama haza jön. Didi is bizonyosan azt fogja tenni. Csakugyan így cselekedett, de nem igen sokáig. Persze

át mi is.

anyád.

aki olyan nagy legény, hogy maholnap már hosszú nadrágot kap, az másképp gondolkodik, s nem lehet olyan nyugtalan, félénk. Ez volt-e az oka, nem tudom; de az bizonyos, hogy Didi nem igen hosszú idő múlva már arra gondolt, hogy jó volna, ha a mama már itthon volna.

— Szeretném már látni, milyen piros tojást hoz nekem.

Lola is szerette volna látni, de együgyű kis leány léteére azt hitte, hogy hát azt meg kell várni. No persze! Hiszen mondta Didi:

— A mama nagyon sokáig marad oda. Menjünk elébe.

— De hátha Éva dada nem akar velünk jönni?

— Kérdem is én tőle! Nem is kérdem, mert bizonyosan azt mondaná, hogy nem szabad kimennünk. De én megyek. Ha akarsz, velem jöhetsz.

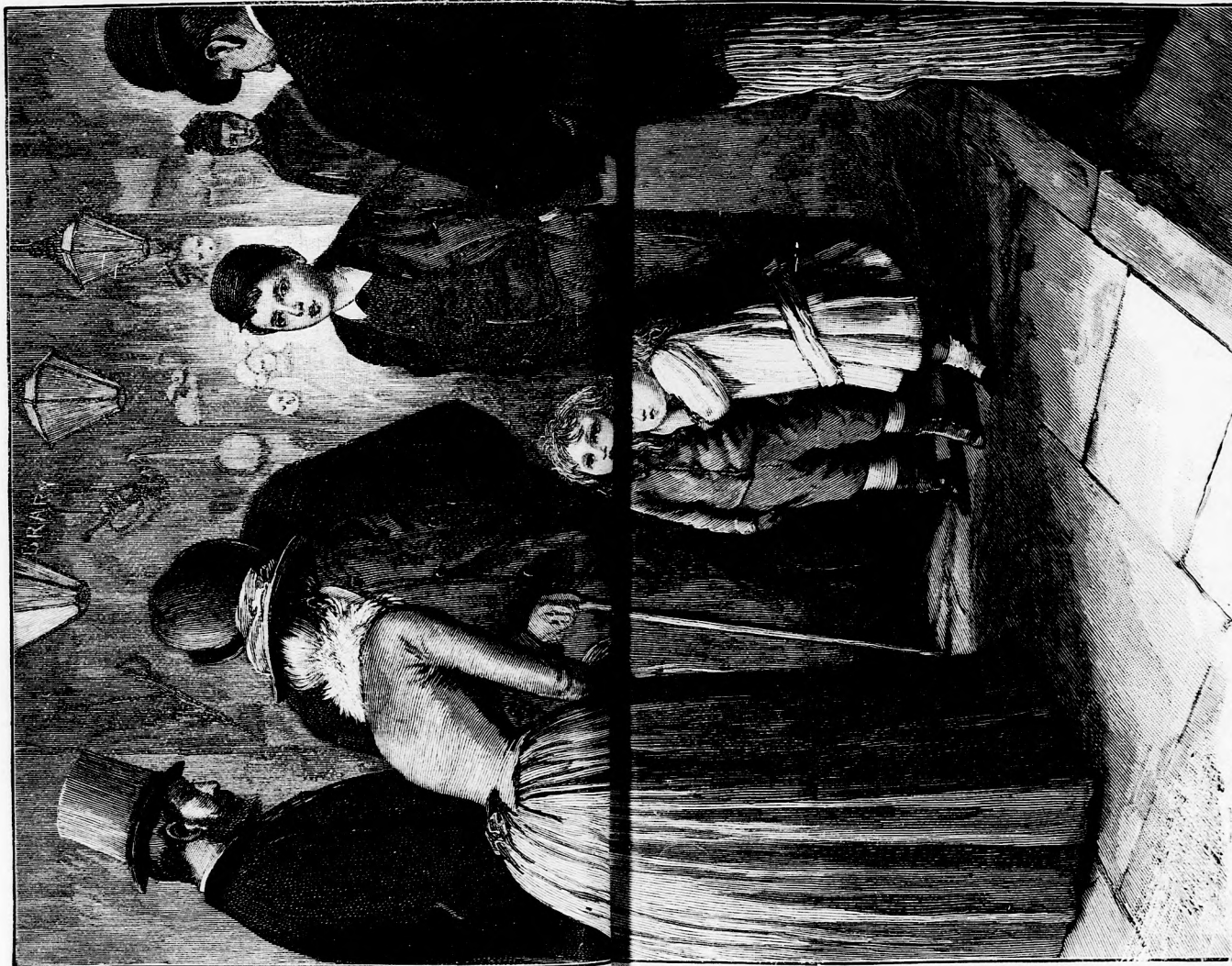
A kis Lola nem volt benne bizonyos, akar-e. Azaz hogy akarni akarta volna de megint csak félt. Még soha sem járt magában az utcán.

— Oh, ott annyi ember jár ... meg ló, ... kocsis ...

és nem lesz velünk a mama, sem a dada ...

— De ott leszek én! szolt Didi büszkén.

Már erre csakugyan nem lehetett mit felelni. Mert azt Lola már csakugyan nem vonhatta kétségbe, hogy ha Didi ott

van, hát akkor neki nem szabad félni. Tehát megindultak.

Nem volt nehéz megindulni, mert Didi

elérte az ajtó kilincsét, tehát kimehettek. Nem gondolta senki, hogy nagy utra indulnak, s ha látta is őket valaki

Vicza is szeret sétálni. És így hárman szépen lejutottak a kapu elé.

Itt határozni kellett. Mert jobbra is lehetett menni, balra is. Most már az a kérdés, merről érkezik a mama?

— Innen jobbról fog jönni, tegnapelőtt is erről jöttünk.

Mentek jobbra. Eleinte semmi akadály sem volt. Az emberek megnézték ugyan a két csöpp sétálót, de hagyták menni. Nagy városban minden embernek sietős a dolga, nem törődik a máséval, nem is ösmerik egymást, hát elmennek egymás mellett.

Nem igen messze volt az utca sarka, ott egy másik nagy utcába fordultak be. Itt még nagyobb sokaság járt-kelt. Az utca közepén egyik kocsis kergette a másikat, a gyalog uton egymás sarkába hágtak az emberek. Itt már éppenséggel észre sem vette senki a két csöpp sétálót. Lola kissé félénken kapaszkodott Didibe, mert bizony akár hányszor majd hogy el nem gázolta egy-egy siető ember. És a nagy lármá, kocsis-robogás szinte elkábította őket.

De azért csak mendegéltek, minden pillanatban azt várva, hogy szemben találják a mamát. Hanem e helyett más

valami történt. Egy szeles mester-inas nagy sebtiben bele ütődött Lolába s majd felborította. Nem borította fel, de a bábút kiütötte a kezéből, s a bábu messze elröpült, ki a kocsi-utra.

— Jaj, a Viczám! Oh!

Didi belátta, hogy itt az ő vitézségére van szükség.

— Ne félj semmit, vissza hozom.

És szaladt le a kocsi-utra, nem ügyelve arra, hogy egy gyorsan robogó hintó éppen arra közeledik. Didi éppen le akart hajolni a bábuért, mikor jobbra-balra ijedten kiáltoztak az emberek... a lovak már-már rágázoltak Didire, a kocsis nem bírta vissza rántani a lovait. Még egy pillanat és Didinek vége!... Ekkor egy erős kéz megragadta és elrántotta a veszedelmes helyről. Egy derék ügyes, nagy fiú volt a megmentő. Hanem a Viczát meg nem menthette, azt agyonmorzsolták a kocsi kerekei.

Didi nem igen tudta, milyen veszedelemben volt, de a kis Lola látta és rémülten szaladt hozzá. Az emberek pedig körül fogták a két piczikét.

— Szörnyűség! Maguk járnak itt az utcán! Kik vagytok, mi a nevetek?

— Én Didi vagyok, felelé Didi bátran; ez meg Lola.

— Jó, jó, de a másik nevetek? És hol laktok?

— Én a vitéz Didi vagyok... a Lola pedig a cukros kis Lola... és ott lakunk a nagy házban.

Ennél többet Didi, akárhogy faggatták is, nem tudott mondani. Ennyiből pedig az emberek nem okosodhattak ki. Nagy ház tömérdek van Budapesten.

Didi és Lola is lehet akárhány. Hová vigyék őket? Azt hiába mondogatta Didi, hogy a mama elé indultak.

— Ezt nagyon rosszul tettétek, mondá egy nyájas asszony. Kicsibe mult, hogy el nem gázolt a kocsi, a hugocskádnak pedig oda a bábuja. Most pedig ki tudja, mikor kerültek a mamához!

Oda bizony hamarosan nem kerülhettek, mert azt vitéz Didi barátunk nem tudta megmondani, merre van az a nagy ház, ahol ők laknak. Ebben a nagy zsvájban, sok ember közt, azt sem tudta, hol van, merről jött.

— Elviszem őket magammal és bejelentem a kapitányságnál, hogy nálam vannak; majd csak keresni fogja mamájok, szólt a jó asszony.

Akarták, nem akarták, menniök kellett. Nem is ellenkeztek, mert most már nagyon meg voltak ijedve. Nagy darabot kellett gyalogolniok, aztán egészen idegen házba jutottak, és bár ott az emberek nyájasan szóltak hozzájuk, mégis meg voltak szeppenve, erősen kívánczok a mama után. Mit tehetek volna? Lola sirva fakadt és vitéz Didi — hát biz ő versenyt sirt vele.

Már öreg este volt, mikor egyszerre csak nyílt az ajtó és a mama lépett be. Didi semmiképp sem tudta ugyan kitálatni, hogy találhatott rájok, de beérte azzal, hogy rájok talált. Futottak is hozzá és bele kapaszkodtak, de a mama bizony haragosnak látszott. Nagyon melegen megköszönte ugyan a jó asszonynak, aki oltalmába vette a kicsinyeket, de mikor aztán. haza értek, szigorú vizsgálatot tartott, hogy hát miképen történt ez a

veszedelem. És Didi kénytelen volt nagy szégyenkezve megvallani, hogy ő csábította el kalandos utra a kis Lolát, aki elhitte, hogy nem lesz semmi baja, ha Didivel megy.

— Magadról sem tudsz még gondoskodni és már mással szemben hősködöl. Láthattad, hogy ekképen mindketten bajba kerültek. Ne vállalkozzék senki olyanra, amihez ereje nincs. És hogy el ne felejtse, az lesz büntetése, hogy a szép piros tojást nem kapod meg. Elteszem esztendőre, és ha akkor megérdemled, megkapod.

Most telt le az esztendő s ugy halom, Didi megkapta a szép piros tojást. Mert most már, mielőtt valamibe bele fog, megkérdi, szabad-e és neki való-e?

HŰSÉGES BARÁTAINK.

(Képekkel a czimlapon és a 205. lapon.)

OGY embertársaink közt kik a hűséges barátaink, azt kiki csak maga tudja, de sokszor maga sem. Mert sokszor barátjának hiszi azt, aki nem igazi jó barátja. De van a négylábu állatok közt egy igazi hűséges jó barátunk, aki ha megszeretett, soha sem csal meg többé. Ez pedig a mi derék, hű és okos kutyánk.

Sokszor mondta ezt Bódi bácsi az ő két kis unoka-hugának, Emmikének és Lórikának, akik eleinte csak az ő cziczákat szerették és dédelgették. De lassan-lassan megszerették Pumit is, a szelid okos kutyát, de különösen ennek két kicsi kölykét. Ezek csakugyan nagyon mulatságos fura kis jószágok voltak, ki nem fogytak a játékból és hempergésből és pontosan megjelentek min-

dig ozsonnára. Ez ugyan nem egészen a maguk esztől telt, hanem az anyjok, a fortélyos Pumi vezette őket oda, mert mindjárt megszimatolta a jó csemegét. Emmike és Lórika nem is voltak fősvények, sőt még a czicza sem irigykedett, mert ő jó előre kapta ki a maga porcióját. Amint a kis ebkölykek megjelentek, Lórika mindjárt töltött nekik tejeeskét és örömmel nézte, hogy habzsolják. És a jó Pumi, ha éhes volt is, nem nyult hozzá a fiai ozsonnájához.

— Várj no, te is kapsz, szolt Emmike.

És töltött a csésze aljába Puminak is bőven (Lásd a képet a czimlapon.) és így mind ahányan csak voltak, jól meg-ozsonnáltak. Éppen elkészültek, mikor oda érkezett Bódi bácsi. Nagyon meg volt elégedve.

— Ezt már szeretem, kis leányaim. Jól kell bánni a mi hűséges barátainkkal, mert ők ezt sokszor meghálálják, százszorosan is.

— Oh, Bódi bácsi, már ugyan mivel halálhatná meg egy ilyen oktalan állat?

— Oktalan bizony egy kicsit a kérdésed, Lórikám. Legelőször is a kutya nem is olyan nagy oktalan állat, sőt nagyon nevezetes észbeli tehetsége van. Napról-napra sok szolgálatot tesz sokféleképen, csak tudni kell hasznát venni. Az egyik a házat őrzi, a másik segít a vadászatban, a harmadik a pásztornak hű segítője, hogy a nyáját együtt tartsa. Ez pedig mind még igen közönséges szolgálat. Nagyon sok példa van rá, hogy a hű kutya még nagyobb szolgálatot is tesz. Talán halottátok a hírét annak a *Sarry* nevű szent-bernáthegyi kutyának,

mely a svájcezi havasokban számtalan embert mentett meg a hóból, halálos veszedelemből. Volt több társa is, melyek tíz, husz ember életét mentették már meg. Más ebek, különösen az ujjfundlandi fajták, a vízből mentik ki a fuldoklókat s bátran bele vetik magukat olyan áradatba, melybe a legbátrabb ember sem merne bele ugrani.

Ismertem olyan kutyát is, mely a tűzből mentett meg embereket, ami még csodálatosabb. Mert a víztől nem félhet a kutya annyira, mivelhogy uszni jól tud; de a tűz ellen nincs mentsége. És mégis volt egy tüzoltó csapatnak egy erős, okos kutyája, mely mindig elkísérte gazdáit, mikor ezek a vízi puskával tüzoltásra siettek. És mikor a bátor tüzoltók behatoltak az égő házba, a kutya velök ment és több ízben megtörtént, hogy a füsttől, forróságtól elájult embereket, gyermekeket kivonszolta a szabadba. Sőt ez a derék eb egyszer azt tette meg, hogy egy macskát szabadított ki a lángokból. Már pedig azt még ember sem tenné meg mindegyik, hogy neki menjen a tűzveszedelemnek, csak hogy ellenségét megmentse.

Ilyen eset tömérdek van följegyezve az okos, hű kutyákról. De történt még olyan eset is, hogy egy hű eb igazságot szerzett a kedves gazdája halálaért. Ez régóta híres eset és mert talán sokan nem olvastatok még felőle, röviden elmondom, hogy tudjátok, mit jelent az, mikor az *Aubry kutyáját* említik.

Egy Aubry nevű francia embert ugyanis, mikor a város közelében az erdőben járt, egy gonosztevő orozva meg-

gyilkolt és kirabolta, a halottat pedig ott mindjárt elásta. Aztán nyugodtan sétált odább, azt gondolván, hogy senki sem látta, senki sem bizonyíthatja rá, hogy ő követte el a szörnyű tettet. Igaz is, hogy nem látta más, mint az Aubry kutyája. Ez, mikor a gyilkos távozott, oda feküdt eltemetett gazdája sírjára és ott buslakodott. A busulásban persze mégis megéhezett és ilyenkor bement a városba, egyenesen a gazdája egy barátjának házába, ahol azelőtt is sokszor járt. Itt mindig kapott valami harapni valót, de aztán mindjárt elfutott. Egy-két nap multán ismét megjelent. Mivel pedig a gazdája eltűnt, hát a kutya sajátos viselkedésére figyelmesekké lettek s végre utána mentek. Így rátaláltak a megölt ember tetemeire, elvitték és eltemették. De azt persze nem tudhatták, ki a gyilkos. Tudta azonban a kutya. Ezt a gazdája barátja a házához fogadta és csakhamar föltűnt, hogy valahányszor a kutya egy bizonyos embert az utcán megpillant, nyugtalankodni kezd, szükköl, dühösen ugat és rá akar rontani arra az emberre. Alig bírták vissza tartani. És hiába csitították, büntették: ha újra meglátta azt az embert, ismét csak úgy tett. Végre is gondolkodóba estek, hogy ennek köll valami okának lenni, mikor az a szelid okos állat mást senkit sem bánt. S arra gondoltak, hogy hátha ez az ember volt a kutya gazdájának a gyilkosa? Elfogták, vallatták, és a bűnös végre beismerete a bűnét és el is vette méltó büntetését.

Olyan hűséges ebet magam is ösmertem, mely valóságos őre volt a gazdája

kis fiacskájának. Oda ültették az alvó gyermek mellé s a derék kis kutya a világért el nem mozdult volna onnan. Hűségesen őrködött a gyermek álmán és senkinek sem volt szabad közeledni. Ha pedig a kis baba fölébredt és sirt, eleinte csak várt, várt, hogy a gyermek talán elalszik újra; ha nem aludt el,

akkor a hű őr kaffogva szaladt a harmadik, negyedik szobába és ki az udvarra is, jelenteni, hogy a kis gyermek fölébredt, most már a mama vagy a dada siessen hozzá.

Nem csoda, hogy az ilyen hűséges állatot az ember szereti. Voltak hatalmas uralkodók is, kik nagyon kedvelték

HÜSÉGES BARÁTAINK. *A gyermek öre.*

hűséges kutyáikat. Egyikről, II. Frigyes porosz király kutyájáról mondják, hogy mikor a király néha nagyon is sokáig maradt fenn éjjel s író-asztalánál dolgozott, az aggódó kutya fölugrott az asztalra és kikapta a tollat a király kezéből, mintha figyelmeztetni akarta volna,

hogy ideje lenyugodni. Nagy Péter orosz czárnak kedvenc kutyája pedig egy ízben a halálos ítélettől mentett meg egy embert. A hatalmas czár szörnyen föl volt indulva a halálra ítélt bűnös ellen és senki sem mert kegyelmet kérni a szerencsétlen számára. Valakinek azon-

ban az jutott eszébe, hogy megírta a kegyelmi folyamodványt és a czár kutyájának a nyakára kötötte, aztán beküldte a czárhoz. A hatalmas uralkodó vidáman fogadta kedvencz állatát és látva a papirost, nevetve szólt:

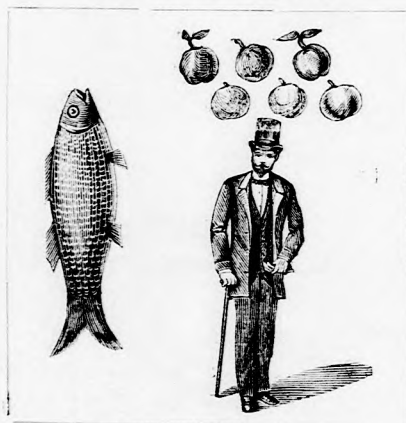
— No, neked is kell valami? Jól van, megkapod.

Mikor elolvasta az irást, persze össze ránczolta egy kicsit a homlokát, mert látta, mi történt. De aztán mégis csak elmosolyodott.

— Már mindegy; megígértem, hogy megkapod, amit kérsz. Tehát megkegyelmezek annak a gonosztevőnek.

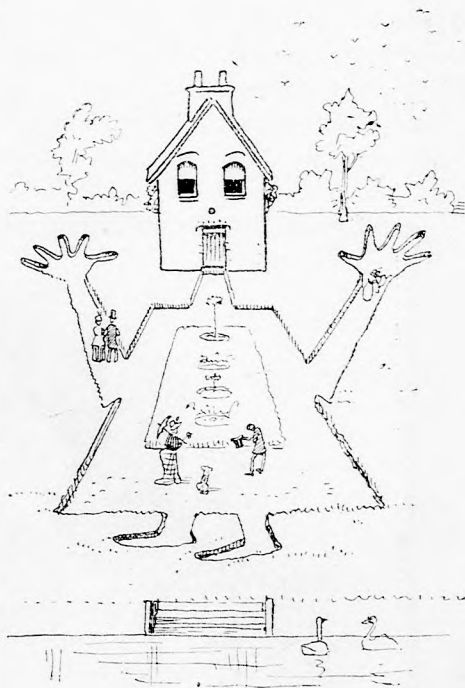
A szegény koldushoz, akit vezet, épp olyan hű az ő éhező, borzas kutyája, mint a császárhoz, királyhoz az elkényeztetett, finom szőrű eb. Nem kérdi: gazdag-e, szegény-e a gazdája; nagy ur-e vagy koldus — egyfőrmán hiven szolgálja, vele marad jó és bal sorsában s mindig a leghűségesebb barátja. Benne tehát soha sem csalatkozunk.

KÉPREJTVÉNY.

NINA NÉNI NYARALÓJA.

— Roszcsont Ferke rajza. —

HISZITEK, nem hiszitek: de oly csöndesen, szorgalmasan dolgoztatott Roszcsont Ferke az író-asztalánál, mintha nem is ő lenne a Vad Laczi meg Rontó Pál legjobb pajtása. De nem is csodálom. Mert a mama így szólt hozzá:

— Hallod-e, most már aztán megembereld ám magadat. Még Karácsonykor ígérted, hogy a sok szép ajándékért köszönetül valami szép rajzot készítsz Nina néninek. Most itt a husvétii vakáció, hát mutasd meg, hogy csakugyan tudsz valamit.

Ferkó eleinte huzódott, hogy ő nem tud olyan szépen rajzolni, ami Nina néninek tessenek. Mert a néni maga is rajzol, nagyon ért az efféléhez, hát csak nevetne rajta.

— Éppen azért kell kitenned magadért. Mindig annak fejében kapod tőle a sok szép ajándékot, hogy a rajzolásban iparkodjál, mert az nagyon szép és hasznos ügyesség. Tanulod is már esztendők óta. Hát lássuk, mit tudsz. Lerajzolhatnád például az ő kedves kis nyaralóját. Hiszen sokszor jársz ott, jól ismered.

— No, azt megtehetem. Akár fejből is lerajzolom, házastul, kertestül.

Mindjárt dologhoz is látott. Legelőszőr is a házat rajzolta le.

— Így ni! Erről az oldalról rajzolom, így keskenyebb, csak két ablakot meg az ajtót kell lepingálnom. Nagyon jól van! Innen az ajtótól kezdődnek a virág-ágyak, így ni ... mintha nyakát rajzolnék valami fejhez.

Alighogy ezt gondolta, nagyot kaczagott, amiből biztosra lehetett venni, hogy olyan valamit gondolt, amiben nagy kedve tellett. És ettől fogva roppant szorgalommal dolgoztatott; még Vad Laczi és Rontó Pali is hiába kiáltoztak be az ablakon, nem ment velök játszani.

Gyönyörűen haladt a rajz. Már ki volt pingálva a kert is, közepén a virág-ágyakkal, köröskörül alacsony szegélyzettel. Még a vendégeket is oda rajzolta, amint a szép tavaszi napon sétálnak, a kis Gizike abroncsot kerget, a néni a Mufi kutyájával éppen eléje megy egy uri látogatónak, míg odább a bácsi sétál karonfogva a hugával. Az igaz, hogy a kert formáján a művész valami kicsit változtatott, de hát a művésznek szabad valamicskét tóditani is. Annál hívebben oda rajzolta a tócsát is, melyen a libák vigan uszkálnak.

A mama örült, hogy Ferkó végre komolyan dologhoz látott. Talán a husvét-i kalács reményében teszi, de mind-egy. Mégis megmutatja, mit tud. El is dicsekedett vele a mama Nina néninek mikor ez ellátogatott hozzájuk, hogy

mindnyájokat meghívja a husvét-ünnepi nagy ebédre.

— No, most már nem fogod mondhatni, hogy Ferkó amolyan vásott rosz csont. Meglásd, milyen szép rajzzal fog meglepni.

— Arra kíváncsi vagyok. Mutasd meg. Ha igaz, akkor én is gondoskodom valami külön meglepetésről Ferkó számára holnapra.

Ferko, szerencsétlenségére, már éppen elkészült a rajzzal és kiment Vad Laczihoz. A rajz ott volt a rajz-mappában s nem lehetett eltéveszteni, mert rá volt írva, hogy »A Nina néni nyaralója«.

Hát az volt, annyi bizonyos. De hamarjában azt is lehetett volna hinni, hogy a Nina néni arczépe, persze kicsufolva. Aki nem hiszi, nézze meg. Ferke úgy gondolkozott, hogy ezt csak pajtásainak mutatja meg, a néninek azt mondja, hogy szerencsétlenül leöntötte tintával a rajzot, nem hozhatta el. De bezzeg nagyot nézett, mikor vissza térve a szobába, ott látta a jeles művét a néni kezében. A mama pedig így szólt:

— Nagyon jeles munkát végeztél. Ezért holnap, míg mi oda leszünk az ünnepi ebédre, te szobádban maradsz áristomban kenyéren és vizen. Gyakorolhatod magadat a rajzban.

És úgy is lett.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTOK.

A *Kis Lap* XL kötet 11-dik számában közölt betű-rejtvény megfejtése:

Elemi káté.

Helyesen fejtették meg: Váczy Annika, Kelemen Blanka, Ronka Péterke, Subert Elza és Zolti, Prettenhoffer Pistike, Magassy Sarolta (Ne használj porzót! F. b.) Baranyay Gizella, Bernáth Dezső, Emil és Géza, Mader testvérek, Csihás Bella és Flórika, Sturm Margit, Veress Irma, Vincze Alice és Margit, Steiner Otto, Gallik testvérek, Hubert Imre, Weisz József és Arthur, Szent-Imrey Kató, Sztan-

kóczy Lenke, Concha Klára, Dienes Mariska, Schulhof Arthur, Széll Erzsike, Mangold Irén, Markó János, Jászffy Blanca, Sztudinka Elemér, Szunyogh Bandi és István, Vadas Zoltán, Író Lajos, Takáts Lajos, Ódi és Pista, Murárik Bercezi, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Darvas Jenő, Lingauer Mariska és Sándorka, Witz Artur és D. (Követelem a másik névnek is a kirását. F. b.) Salamon Iona és Gyula, Pfeiffer Gyuri, Deutsch Sárika, Hegyessy Jolán, Roth Rudolf és László, ifj. Mártty Ede, Sztankovits Gyula.

*

A »KIS LAP« XL. kötet 11-dik számában közölt koczkás betürejtvény megfejtése:

D	e	á	k	F	e	r	e	n	c	z
e	g	é	s	z	s	é	g	e	s	
á	r	v	a	m	e	g	y	e		
k	o	t	k	o	d	a	l			
F	a	z	e	k	a	s				
e	l	e	d	e	l					
r	e	t	e	k						
e	r	d	ö							
n	e	m								
c	i									
z										

Helyesen fejtették: meg. Jászffy Blanca, Széll Erzsike, Mangold Irén, Markó János, Sztudinka Elemér, Csihás Bella és Flórika. (Díszesnek tartjátok a tépett szélű levelet? F. b.) Máder testvérek, Moesz Belluska és Iluska, Magassy Sarolta, Bernáth Dezső, Emil és Géza, Baranya Gizella, Prettenhoffer Pistike, Subert Elza és Zolti, Váczy Annika, Kelemen Blanca, Ronka Péterke, Szunyogh Bandi és István, Vadas Zoltán, Író Lajos, Murárik Bercezi, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Moser Ferencz és Miksa, Gelsei Guttmann Lilly, Lingauer Mariska és Sándorka, Witz Artur és D. Salamon Iona és Gyula, Pfeiffer Gyuri, (Már te is nyíratlan papiroson írsz? F. b.) Deutsch Sárika, Róth Rudolf és László, b. Majthényi Józsi.

Forgó bácsi postája hely szüke miatt a jövő számra marad.

G Y Á S Z.

Megint busan szól a harang, megint vannak apró halottaim, megint köll temetnem. Mindnyájunk meleg részvétele még az a külön keserű csepp is vegyül, hogy akit elsíratunk, nem csak szüleinek egyetlen fia, de családjának utolsó férfi sarja is. Ez:

IFJ. DADÁNYI JENŐ

ki e hó 15-én elele 11 évében súlyos szenvedés után halt meg.

A másik

BAUER BÉLA

özvegy édes anyjának 8 gyermek közül az utolsó reménysége, öröme, 9 éves korában márczius 14.

Isten, aki ekkora csapást mért a szerető atya, a fájdalmas édes anya és a gyöngéd testvérek fájdalmas szívére, meg is adja nekik a gyógyító vigasztalást.

Béke lengjen s virág nyíljon a kedves fiúcskák hamvai felett.

F. b.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledik. Tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . 1 frt 40 kr.
Felévre 2 „ 80 „
Egész évre 5 „ 60 „

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadó hivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.